

SUZANNE COLLINS

GREGOR

Pământeanul

Primă carte din seria CRONICI DIN SUBPĂMÂNT

nemi

Coperta: Chișinău BORGESCHI, printe CĂLĂȚEA
Tipărire: Cătinaș Print, Iași, 2024

SUZANNE COLLINS
GREGOR
Pământeanul

Traducere din limba engleză
MIHAELA BURUIANĂ

nemi

ISBN 978-606-221-187-4

CAPITOLUL I

PARTEA 1

Gregorius se întindea într-o sală amplă de piatra
de lăstici, încă sănătoasă și înțeleptă, sănătosă și
fără nicio urmă de boala care îl avea sănătatea sa
peste umflături și arzori. Își dorea să se întoarcă la
strigătul primului de naștere, să se întoarcă în plină seara în
acestul loc, hîng, pînă să rezervea potriva unor cele
acele sărbători de la mijlocul anului, când rădeanul posea un fizic
cu căldură și putere, și nu era sădău cu totul sau când îl se
stingea locul în Est Glăzilor. Să devină și-a deschis cura
și a înșurătat aducea, să apoi să ia sprîndu-l lacrimile de
plâns, submergindu-și frustăra.

CHI

Ce rînd avea, ocicum? Nu era nici umblat amic, nici
căldura, nici plătiseană, nici vară nădejdeană care să
împinguă înaintea lui.

I-a trezit prîn noapte și o trezirea pe Bode, care nu
se doară, doar că să se distreze prin să, să se distreze
în jurnal. Cel puțin nu avea găde de sănătate, nu
săracie și nu conștiință pe care să îl înțeleagă, să îl în-

CAPITOLUL 1

Gregor stătea de atâta timp cu fruntea lipită de plasa de țânțari, încât simțea că deasupra sprâncenelor i se formase un model în pătrătele. Și-a trecut degetele peste umflături și a rezistat impulsului de a scoate un strigăt primitiv, de om al cavernelor. În piept i se forma urletul acela lung, gutural, rezervat pentru urgențele adevărate; ca, de exemplu, când dădeai peste un tigru cu colți ascuțiți și nu aveai bâta cu tine sau când ti se stingea focul în Era Glaciарă. Și chiar și-a deschis gura și a inspirat adânc, dar apoi și-a sprijinit iar capul de plasă, înăbușindu-și frustrarea.

– Of!

Ce rost avea, oricum? Nu ar fi schimbat nimic. Nici căldura, nici plictiseala, nici vara nesfârșită care se întindea înaintea lui.

I-a trecut prin minte s-o trezească pe Boots, sora lui de doi ani, doar ca să se distreze puțin, dar a lăsat-o să doarmă. Cel puțin ea avea parte de răcoare în dormitorul cu aer condiționat pe care-l împărtea cu sora lor

de șapte ani, Lizzie, și cu bunica lor. Era singura cameră cu aer condiționat din tot apartamentul. În noptile cu adevărat fierbinti, Gregor și mama lui puteau să întindă pături pe jos și să doarmă pe ele, dar cu cinci persoane în cameră nu era răcoare, ci doar călduț.

Gregor a luat un cub de gheăță din congelator și și l-a trecut peste față. A privit afară în curte, unde un câine vagabond amușina o pubelă ce dădea pe dinafără. Câinele și-a pus labele pe margine, a răsturnat pubela și a împrăștiat gunoiul pe tot trotuarul. Gregor a zărit vreo două forme cenușii care alergau de-a lungul zidului și s-a strâmbat. Șobolani. Nu se obișnuise deloc cu ei.

În rest, curtea era pustie. De obicei, era plină de copii care se jucau cu minge, săreau coarda sau se legăneau pe plasa scărțăitoare de cățărat. Însă, în dimineață aceea, autobuzul plecase în tabără cu toți puștii între patru și paisprezece ani. Toți, mai puțin unul.

– Îmi pare rău, puiule, nu pot să te duci, îi spuse mama lui în urmă cu câteva săptămâni.

Și chiar îi părea rău, își dădea și el seama după expresia de pe chipul ei.

– Cineva trebuie să aibă grija de Boots cât timp sunt eu la serviciu și știm amândoi că bunica nu se mai descurcă.

Sigur că știa. În ultimul an, bunica lui își tot pierduse simțul realității. Acum avea mintea brici, iar peste un minut îl striga Simon. Cine era Simon? Habar n-avea.

Altfel ar fi stat lucrurile cu câțiva ani în urmă. Pe atunci, mama lui lucra numai cu jumătate de normă, iar tatăl lui, care fusese profesor de științe¹ la liceu, avea verile libere. Ar fi avut el grijă de Boots. Dar de când tatăl lui dispăruse într-o noapte, rolul lui Gregor în cadrul familiei se schimbase. El era cel mai mare, aşa că preluase multe dintre sarcini, una dintre cele mai importante fiind să aibă grijă de surioara lui.

Așadar, Gregor spusese doar:

– Nu-i nimic, mamă. Oricum, tabăra e pentru puști.

Ridicase din umeri ca să arate că, la unsprezece ani, nu-i mai păsa de astfel de lucruri precum tabăra. Dar, cumva, asta o întristase și mai mult.

– Vrei să rămână Lizzie acasă cu tine? Să-ți țină companie? întrebase ea.

La această sugestie, chipul lui Lizzie fusese cuprins de panică. Probabil că ar fi izbucnit în lacrimi dacă Gregor nu ar fi refuzat oferta.

– Neah, las-o să se ducă. O să fie bine cu Boots.

Așadar, iată-l! Deloc bine. Complet nemulțumit că urma să-și petreacă toată vara închis cu un copil de doi ani și cu bunica lui, care credea că îl cheamă...

– Simon! a auzit-o pe bunica strigându-l din dormitor.

Gregor a clătinat din cap, dar nu s-a putut abține să nu zâmbească un pic.

¹ În sistemul de învățământ american, materia de studiu „Științe“ la nivel de liceu include biologie și chimie și, optional, fizică, geologie, meteorologie, astronomie și alte științe (n. trad.).

— Vin, bunica! a strigat și el și a ronțăit restul cubului de gheată.

Pe măsură ce soarele după-amiezii încerca să pătrundă cu forță printre jaluzele, camera se umplea de o lumină aurie. Bunica era întinsă pe pat, acoperită cu o pătură subțire de bumbac. Fiecare petic din pătură provenea din câte o rochie pe care și-o făcuse singură de-a lungul anilor. În clipele ei mai lucide, îi povestea lui Gregor despre petice, pe rând.

— Materialul ăsta cu buline l-am purtat la absolvirea verișoarei Lucy, când aveam unsprezece ani, galbenul ăsta lămâie a fost o rochie de duminică, iar albul ăsta de aici a fost, de fapt, un colțișor din rochia mea de mireasă, nu te mint.

Însă acesta nu era unul dintre momentele ei de luciditate.

— Simon, a zis ea și chipul i s-a relaxat când l-a văzut. Am crezut că ți-ai uitat suferțașul cu prânzul. O să ti se facă foame la arat.

Bunica lui crescuse la o fermă în Virginia și venise în orașul New York când se căsătorise cu bunicul lui. Niciodată nu se obișnuise la oraș cu adevărat. Uneori, Gregor se bucura în secret că măcar în mintea ei se putea întoarce la fermă. Era și puțin invidios. Nu era prea distractiv să stai tot timpul în apartament. Acum, autobuzul ajungea probabil în tabără, iar Lizzie și ceilalți copii...

— Ghe-go! a chițăit o voce subțire.

De după marginea leagănului s-a ivit un cap cărlionțat.

– Veau afală!

Boots și-a îndesat în gură coada udă a unui câine de plus și și-a întins amândouă brațele către el. Gregor și-a ridicat sora în aer și a gâdilat-o suflându-i zgomotos pe burtă. Ea a chicotit, iar câinele i-a căzut pe podea. Gregor a așezat-o pe jos ca să-l ridice.

– Ia-ți pălăria! a zis bunica, încă aflată undeva, înăpoi în Virginia.

Gregor a luat-o de mâna ca să încerce să o facă atentă.

– Vrei să bei ceva rece, bunica? Ce zici de o bere de rădăcini¹?

– O bere de rădăcini? a râs ea. Ce, e ziua mea?

Cum răspunzi la așa ceva?

Gregor a strâns-o de mâna și a luat-o în brațe pe Boots.

– Mă întorc imediat, a zis el tare.

Bunica încă râdea în legea ei.

– O bere de rădăcini! a spus ea și s-a șters la ochi.

În bucătărie, Gregor a umplut un pahar cu bere de rădăcini rece ca gheață și i-a pregătit lui Boots o sticlă cu lapte.

– Lece, a zâmbit ea lipindu-și-l de față.

– Da, bun și rece, Boots, a zis Gregor.

La auzul unei ciocănитuri în ușă, Gregor a tresărit. Vizorul nu mai funcționa de vreo patruzeci de ani. A întrebat prin ușă:

¹ Bere tradițională americană, nealcoolică, aromată cu sirop din extract de rădăcini, ramuri și scoarță de copac ale mai multor plante (n. trad.).

– Cine e?

– Sunt doamna Cormaci, dragă. I-am spus mamei tale că vin să stau cu bunica la ora patru, i-a răspuns o voce.

Atunci, Gregor și-a amintit de teancul de rufe pe care trebuia să le spele. Măcar aşa putea să iasă din apartament.

A deschis ușa și a văzut o doamnă Cormaci toropită de căldură.

– Bună, nu e oribil? Nu sufăr deloc căldura, să știi!

S-a năpustit în apartament tamponându-și fața cu un batic vechi.

– Minune ce ești, ăsta e pentru mine? a zis ea și, înainte ca el să poată răspunde, a dat pe gât berea de rădăcini, de parcă tocmai venise din desert.

– Sigur, a bâiguit Gregor și s-a întors în bucătărie să mai pregătească una.

Doamna Cormaci nu-i displăcea, iar în ziua aceea era aproape o ușurare s-o vadă. *Minunat! Abia e prima zi și eu sunt nerăbdător să mă duc la spălătorie, s-a gândit Gregor. Până în septembrie, probabil că o să fiu în culmea fericirii când o să primim factura de telefon.*

Doamna Cormaci i-a întins paharul ca să i-l umple la loc.

– Și zi aşa, când o să mă lași să-ți citesc în tarot, domnule? Știi că am darul ăsta, a zis ea.

Doamna Cormaci lipea afișe lângă cutiile poștale, prin care se oferea să ghicească oamenilor în cărțile de tarot pentru zece dolari ședință.

– Pe tine nu te costă nimic, îi zicea ea mereu lui Gregor.

El nu accepta niciodată pentru că avea o bănuială că, până la urmă, doamna Cormaci avea să-i pună mai multe întrebări decât i-ar fi pus el. Întrebări la care el nu știa să răspundă. Întrebări despre tatăl lui.

A îngăimăt ceva despre spălătorie și s-a grăbit să ia rufe. După cum o știa el pe doamna Cormaci, probabil că deja avea un pachet de cărți de tarot în buzunar.

Jos, la spălătorie, Gregor a sortat hainele cât de bine a putut. Albe, închise, colorate... ce trebuia să facă cu pantalonii scurți, cu dungi albe și negre, ai lui Boots? I-a aruncat la rufe închise la culoare, sigur că era decizia greșită.

Oricum, majoritatea hainelor lor erau un soi de gri, dar asta din cauza vechimii, nu a deciziilor proaste de la spălătorie. Toți pantalonii scurți ai lui Gregor erau, de fapt, pantaloni de iarnă tăiați la nivelul genunchilor și avea numai câteva tricouri care îi mai veneau de anul trecut, dar ce mai conta dacă tot avea să stea închis în apartament toată vara?

– Minge! a țipat Boots supărătată. Minge!

Gregor și-a strecurat mâna printre uscătoare și a scos o minge veche de tenis pe care Boots o tot fugărise pe acolo. A cules scamele de pe ea și a aruncat-o în partea cealaltă a camerei. Boots a fugit după ea ca un cătelus.

Ce dezastru e! s-a gândit Gregor râzând un pic. *Ce dezastru lipicios, fărâmicios și jegos!* Resturile prânzului, salată de ouă și budincă de ciocolată, se vedea încă pe față și pe tricoul lui Boots. Mâinile îi erau mov, pentru

că și le colorase cu markere nepermanente și Gregor credea că doar o mașină de lustruit le mai putea curăța, iar scutecul îi atârna până spre genunchi. Era pur și simplu prea cald ca să-o îmbrace cu pantaloni scurți.

Boots a alergat înapoi la el cu mingea în mâna și cu scame în părul buclat. Fața îi strălucea de bucurie când i-a întins mingea.

– De ce ești așa de fericită, Boots? a întrebat el.

– Minge! a zis ea, apoi l-a lovit cu capul în genunchi ca să-l grăbească.

Gregor a aruncat mingea pe culoarul dintre mașinile de spălat și uscătoare. Boots a zburat după ea.

În timp ce jocul continua, Gregor a încercat să-și aducă aminte ultima oară când fusese la fel de fericit cum era Boots cu mingea ei. Fuseseră niște momente decente în ultimii doi ani. Formația școlii avusese ocazia să cânte la Carnegie Hall. Asta fusese într-adevăr o chestie destul de tare. Iar el făcuse chiar un scurt solo la saxofon. De fiecare dată când cânta, lucrurile mergeau mai bine; notele muzicale păreau să-l transporte într-o lume cu totul diferită.

Și să alerge îi plăcea. Să-și forțeze corpul tot mai mult, până când își elibera mintea de orice.

Dar, dacă era sincer cu el însuși, Gregor știa că nu mai simțișe fericire adevărată de câțiva ani. *Mai exact, doi ani, șapte luni și treisprezece zile*, s-a gândit el. Nu încerca să calculeze, dar numerele i se adunau automat

în minte. Avea un fel de calculator intern care știa mereu exact cât timp trecuse de la dispariția tatălui său.

Boots putea să fie fericită. Ea nici măcar nu se născuse încă. Lizzie avea numai patru ani. Dar Gregor avea opt și nu-i scăpase nimic; cum ar fi telefoanele desperate la poliție și polițiștii aproape plăcăti de faptul că tatăl său dispăruse fără urmă. Evident, credeau că fugise. Ba chiar sugeraseră că era cu altă femeie.

Dar asta nu era adevărat deloc. De un lucru era sigur Gregor, și anume că tatăl lui îi iubea pe mama, pe el și pe Lizzie și că ar fi iubit-o și pe Boots.

Și atunci, cum de putuse să-i părăsească fără nicio explicație?

Gregor nu putea să credă că tatăl lui și-ar abandona familia și nu ar mai privi înapoi. *Acceptă, și-a șoptit el. E mort.* Un val de durere i-a traversat tot corpul. Nu era adevărat. Nu putea să fie adevărat. Tatăl lui se întorcea pentru că... pentru că... pentru că ce? Pentru că el își dorea asta atât de mult încât trebuia să fie adevărat? Pentru că aveau nevoie de el? *Nu, s-a gândit Gregor. Pentru că o simt. Știu că se va întoarce.*

Mașina de spălat s-a oprit, iar Gregor a îndesat hainele în două uscătoare. *Iar când se întoarce, ar face bine să aibă o explicație bună pentru absența asta!* a mormăit Gregor în timp ce trăntea ușa uscătorului. *De exemplu, că s-a lovit la cap și a uitat cine e sau că a fost răpit de extratereștri.* La televizor apăreau o grămadă de oameni

care spuneau că fuseseră răpiți de extratereștri. Poate că era posibil.

Se gândeau mult la diverse posibilități, dar rar vorbeau despre tatăl lui acasă. Exista un acord nerostit că tatăl lui se va întoarce. Toți vecinii credeau că pur și simplu plecase. Adulții nu vorbeau niciodată despre asta și nici cei mai mulți copii; oricum, aproape jumătate dintre ei locuiau cu un singur părinte. Totuși, uneori, străinii întrebau. După ce încercase să explice vreme de un an, Gregor inventase o poveste cum că părintii lui erau divorțați și că tatăl lui locuia în California. Era o minciună, dar oamenii o credeau, în schimb nimeni nu părea să credă adevărul. Oricare ar fi fost acesta.

— Și după ce se întoarce acasă, pot să-l duc... , a spus Gregor cu voce tare și apoi s-a oprit.

Era să încalce regula. Regula era că nu avea voie să se gândească la lucrurile care s-ar întâmpla după întoarcerea tatălui său. Și, din moment ce tatăl lui putea să se întoarcă în orice clipă, Gregor nu-și dădea voie să se gândească deloc la viitor. Avea o senzație ciudată că, dacă își imagina niște întâmplări reale, cum ar fi ca tatăl lui să fie înapoi acasă de Crăciun sau să ajute la antrenarea echipei de atletism, acestea nu s-ar mai îndeplini. În plus, oricât de fericit era când visa la asta cu ochii deschiși, revenirea la realitate era și mai dure-roasă după aia. Prin urmare, își stabilise o regulă. Gregor trebuia să se gândească numai la prezent și să lase deoparte viitorul. Își dădea seama că sistemul lui

nu era grozav, dar era modalitatea cea mai bună pe care o găsise pentru a supraviețui încă unei zile.

Gregor a observat că Boots fusese suspect de liniștită. S-a uitat în jurul lui și s-a alarmat când nu a zărit-o imediat. Apoi a văzut o sanda roz, tocită, ieșind din ultimul uscător.

– Boots! Ieși de acolo! a zis Gregor.

Trebuia supravegheată în preajma aparatelor electrice. Îi plăceau mult prizele.

În timp ce se grăbea să traverseze spălătoria, Gregor a auzit un păcănit metalic și, după aceea, un chicotit dinspre Boots. *Minunat, acum dezmembrează uscătorul*, s-a gândit Gregor și a iuțit pasul. Când a ajuns la peretele îndepărtat, l-a întâmpinat o scenă ciudată.

Ușa metalică a unei conducte vechi de ventilație era larg deschisă, prinsă în două balamale ruginite în partea de sus. Boots se uita în deschizătura mare cam de șaizeci pe șaizeci de centimetri, care intra în zidul clădirii. De unde stătea, Gregor nu vedea decât beznă. Apoi, un fuior de... ce era? Abur? Fum? Nu arăta a niciunul din ele. O ceată bizară s-a ivit din gaură și s-a infășurat în jurul lui Boots. Aceasta și-a întins brațele curioasă și s-a aplecat în față.

– Nu! a strigat Gregor sărind spre ea, dar trupul mic al lui Boots părea absorbit de conducta de ventilație.

Fără să se gândească, Gregor s-a aruncat cu capul și umerii în gaură. Cât ai clipi, s-a trezit că alunecă jos, tot mai jos, în gol.